

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

AUGUSTUS

Een bitter-geestige komedie in tien scènes

door

1880

Dimitri Frenkel Frank

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2013

Nr.3202

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZES tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier “aanvraag tot opvoering”. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Ongeveer een maand voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

De aanvraag kan ook online via www.toneelfonds.be worden ingediend.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Tele-Design International/TDI-Agency Holland.
Kinderdijkstraat 8
1079 GH Amsterdam
tdi.agency@planet.nl
www.tdiagency.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

<p>Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk <i>AUGUSTUS</i> op te voeren moet de naam van auteur <i>DIMITRI FRENKEL FRANK</i> vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.</p>
--

Wettelijk depot D/2013/0220/059
ISBN 978- 90385- 12754

© 2013 Toneelfonds J. Janssens/Y. Frenkel Frank
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(3 dames – 3 heren)

AUGUSTUS, schrijver :

GABRIELE, zijn ex-vrouw :

FREDDY, zijn secretaris :

ELIZABETH, zijn vriendin :

ANNA, zijn dochter :

DAKOTA, haar vriend :

DECOR

Niet al te naturalistisch. Het park zou voortdurend te zien moeten zijn - vol, groen, hoogzomers. Voor de salon zijn een paar openslaande deuren en een witte bank bijna genoeg. Voor de werkkamer schuift een boekenwand op plus een enkel meubelstuk. Belangrijk is dat de scènes snel in elkaar over kunnen gaan. Vooral de changementen tussen 1 en 2 en tussen 9 en 10 mogen maar heel kort duren.

KORTE INHOUD

Augustus, een oudere beroemde schrijver, heeft zich opgesloten in de werkkamer van zijn villa. Hij wil niet meer schrijven, niemand meer zien - behalve zijn jonge vriendin Elizabeth. Bovendien denkt hij dat hij dood gaat: er is iets met zijn hart. "Er was altijd al iets met zijn hart. Het sloeg soms jaren niet, voor mij dan" zegt zijn ex-vrouw Gabriële die gekomen is om een einde te maken aan "die onzin", zoals zij het noemt. Zij - de tweede hoofdrol van het stuk - is financieel afhankelijk van Augustus, net als zijn devote secretaris Freddy en zijn dochter Anna. Deze is haastig overgekomen uit Amerika met haar vriend Dakota, een Indiaan die al vier jaar geen woord gesproken heeft. Daarmee is deze geheimzinnige, buiten in het gras zittende figuur de tegenpool van Augustus - een sarcastische, dominante woordmanipulator. Als een stralende zon te midden van zijn planeten houdt hij zijn familie en naaste omgeving in een vaste greep. Taal is zijn machtsmiddel en een van de hoofdthema's van het stuk. Met verbale brillen kan men over mensen heersen en ze manipuleren. Maar zonder de warmte van het gevoel komt er een moment dat het woord machteloos wordt.

In tien snel bewegende, emotionele scènes strijdt een zwakker wordende Augustus om zijn hegemonie te behouden - strijden anderen, vooral Gabriële om eindelijk los van hem te komen. "Augustus" heeft een tragische ondertoon, maar is gehuld in de vrolijke smoking van een bitter-geestige komedie.

EERSTE DEEL

Eerste scène

(Hoogzomer. Een park, behorende bij een landgoed. Een bankje. Vogels. Op het gras, misschien onder een grote rododendron, zitten in kleermakerszit twee mensen, Dakota en Anna. Dakota is ca. 30, hij heeft lang zwart haar, een band om het hoofd met een veer, spijkerbroek en poncho, Anna is ca. 25, ook achteloos gekleed, naast hem staat een Indiaanse of Mexicaanse bag. Dakota zit volkomen stil, Anna rookt wat nerveus. Ze zitten zo, zonder iets te zeggen. Dan drukt Anna haar sigaret uit, legt haar hand op de arm van Dakota. Deze wendt het hoofd en glimlacht. Anna kust hem licht, staat op, aarzelt nog even, kijkt naar een richting, gaat dan af. Dakota kijkt haar even na, kijkt dan weer voor zien. Absolute stilte. Geen beweging.)

Tweede scène

(Salon van het landgoed. Door openslaande deuren zien we het park. Een witte Italiaanse bank. Anna komt vanuit het park op, blijft in de openslaande deuren staan. Aarzelt. Kijkt. In de salon komt Freddy op, ca. 40 - 45, goed en stadssomers gekleed, hij gaat snel naar de telefoon, draait een nummer, ziet Anna niet.)

FREDDY : Hallo. Met mij. Nee, ik heb hem nog steeds niet gesproken. Het is een absolute catastrofe. Ik blijf dus hier, ja. Zeg alle afspraken maar af. *(hij luistert.)*

(Anna begeeft zich in zijn blikveld.)

Ik wéét niet wat ik moet doen. Geen idee! Ik... *(hij ziet Anna)* Anna!

ANNA : Hallo, Freddy.

FREDDY : Wat een zegen. *(in telefoon)* Er is weer hoop. Je weet waar je me bereiken

kunt. Dag. *(legt neer, gaat naar Anna)* Anna. *(hij omhelst haar)*

ANNA : Wat is er in godsnaam aan de hand?

FREDDY : Je hebt mijn telegram toch gekregen?

ANNA : Ik heb maar één telegram gekregen. "Your father completely out of his mind. Come immediately."

FREDDY : Dat was niet van mij.

ANNA : Typisch Gabriële.

FREDDY : Ze heeft gelijk natuurlijk.

ANNA : Nooit anders geweest toch?

FREDDY : Deze keer is het ernstig.

ANNA : Wat dan?

FREDDY : Je vader is...

(de intercom van de telefoon zoemt scherp. Freddy schrikt, kijkt naar de telefoon.)

Daar heb je 'm. Neem jij hem maar. *(hij doet eerder een stap terug dan dat hij naar de telefoon gaat)*

ANNA : Wat doe je raar? *(ze neemt op)* Hallo? Augustus? Ik ben het. Anna. *(ze kijkt verbaasd in de hoorn)* Hij gooit 'm d'r op. *(ze kijkt naar Freddy.)*

(Freddy maakt een hulpeloos gebaar)

Wat betekent dat?

FREDDY : Ik kan het nauwelijks over m'n lippen krijgen.

ANNA : Wat is er, Freddy?

FREDDY : Het windt me teveel op. Mijn bloeddruk schiet door het plafond. Het is zo onredelijk.

(Anna maakt een gebaar)

Natuurlijk, Redelijkheid was nooit z'n sterkste kant. Maar dit! Hoe lang zit je nu alweer in Amerika?

ANNA : Zeven jaar.

FREDDY : Dan wéét je toch helemaal niet hoe erg... Zeven jaar! In die... wat was het ook weer... ja, woestijn... niet eens een telefoon! .. God, ik benijd je.

ANNA : *(ongeduldig)* Vertel je het nu of niet?

FREDDY : Ik zou met je willen ruilen... Geen telefoon! ... waarschijnlijk alleen een cactus en een enkele langs sloffende Mexicaan...

ANNA : Freddy...

FREDDY : Waar woon je in? In een tent? In een camper?

ANNA : Nou even geen uitvluchten. Wat is er met m'n vader?

(geluid van een naderende auto)

FREDDY : Ik ben ontzettend blij dat je er bent. Misschien kun jij er iets aan doen. Augustus houdt heel veel van je, dat weet je.

ANNA : Ja?

FREDDY : *(gaat naar de openslaande deuren)* O ja. Zeker.

(de auto is gestopt)

Kijk es aan. Open dak en zo'n sjaal waar Isidora Duncan zich mee gewurgd heeft.

ANNA : *(meteen)* Gabriële.

FREDDY : Die auto hangt nu natuurlijk ook aan een zijden draad.

(Gabriële komt door de openslaande deuren binnen, ze is midden veertig of ouder, extravagant gekleed)

GABRIELE : Hallo Freddy, dag Anna, ben je d'r al kind, wat goed! Wat zit daar voor iets ridicuuls op het gazon?

FREDDY : Gabriële, je moet onmiddellijk...

GABRIELE : D'r zit een hele rare jongen in het gras. In een soort lotushouding en met een veer op z'n hoofd. Ik stop, ik zeg: "Wie ben je? De nieuwe tuinman? Broed je de grassprietten uit?" Hij grijnst. Ik zeg: "Is die veer voor de juiste

windrichting of wat?" Hij glimlacht allerbeminnelijkst. Ik zeg: "Praten we niet vandaag?" Hij splijt zijn hoofd van oor tot oor. Wie heeft dat ding daar neergezet?

ANNA : Ik.

GABRIELE : Jij?

ANNA : Da's Dakota.

GABRIELE : Dat is.. Ach nee! Waar jij in die woestijn mee hokt?

ANNA : Ja.

GABRIELE : O god! Nou ja, ik ben weer de enige normale mens in de verre omtrek. Is Augustus nog altijd boven?

FREDDY : Niets veranderd.

GABRIELE : Dan houden we nu onmiddellijk krijgsraad. *(gaat zitten)* Kom, ga zitten. Waar beginnen we? Ik stel voor: we stoken een vuurtje en roken hem uit. Of traangas, wat dachten jullie daarvan?

ANNA : Ik weet nog niet eens wat er aan de hand is! Gabriële, alsjeblieft!

FREDDY : Elizabeth moet er natuurlijk ook bij.

GABRIELE : Waarom?

ANNA : Wie is dat nou weer?

GABRIELE : De nieuwe vriendin van je vader. Een ramp.

FREDDY : Elizabeth is een engel!

GABRIELE : Godzijdank ben ik dat nooit geweest, anders was er niets van me overgebleven.

FREDDY : Ze hoort er bij. Ik ga d'r halen. *(gaat naar de deuren)*

GABRIELE : Laat d'r nou maar.

FREDDY : Let op de telefoon. Augustus belt zo nu en dan. Hoewel, hij praat toch alleen met haar. *(hij gaat af)*

(het is even stil, moeder en dochter kijken elkaar aan)

ANNA : Mag ik nu eindelijk weten wat er aan de hand is?

GABRIELE : Ik heb je een telegram gestuurd!

ANNA : "Your father completely out of his mind." Meer stond er niet in.

GABRIELE : Meer is er ook niet. *(ze is bezig haar make-up te verversen)*

ANNA : (*verliest haar geduld*) Het gaat me nu echt te ver, zeg! Ik kom linea recta uit Los Angeles, elf uur in het vliegtuig, ik race hierheen en niemand zegt iets!

GABRIELE : (*trekt nog een lijntje*) Wind je vooral op, dat zal ons helpen. Je ziet er slecht uit, weet je dat?

ANNA : (*dreigend*) Wat is er met Augustus?

GABRIELE : (*klapt het doosje dicht, schouderophalend*) De schat heeft zich opgesloten in zijn werkkamer, wil er niet meer uit, wil niemand meer zien, wil niet meer schrijven, wil niets meer.

(*het is even stil*)

ANNA : Wil niet meer schrijven?

GABRIELE : Wat een waanzin, niet? En da's nog niet alles. Hij denkt ook dat ie dood gaat.

ANNA : Hij denkt...

GABRIELE : Iets met z'n hart.

ANNA : Denkt hij dat alleen maar of...

GABRIELE : Er is iets ja.

ANNA : Ernstig?

GABRIELE : Ach...

ANNA : Wat zegt de dokter?

GABRIELE : (*ongeduldig*) God, d'r is iets ja. Iets met een klep, weet ik veel.

ANNA : Gabriële, wat wil je? Dat ik een vaas pak en op je hoofd kapot sla?

GABRIELE : Zeg, gedraag je. Ik ben je moeder.

ANNA : Jezus, het is m'n vader!

GABRIELE : Zeven jaar weg, nooit meer terug geweest, één brief per jaar, maar nu worden we gevoelig.

ANNA : Gaat Augustus dood of gaat hij niet dood?!

GABRIELE : Met hem weet je nooit.

ANNA : Maar de dokter moet toch weten...

GABRIELE : (*scherp*) Praat geen onzin. Als Augustus dood wil heeft ie daar geen dokter voor nodig. En als hij wil blijven leven ook niet.

ANNA : (*moet toegeven dat haar moeder gelijk heeft*) Oké. Da's waar.

GABRIELE : Ah. Hij zit nu acht weken daar boven. Ik ben al een keer eerder hier geweest. Hij wil me niet zien. Niemand niet. Alleen die Elizabeth.

ANNA : Hoe is ze?

GABRIELE : Type krankzinnigenverpleegster. Redt, het natuurlijk nooit.

ANNA : Maar waarom wil hij niemand zien?

GABRIELE : Geen idee.

(het is even stil, Anna kijkt naar de telefoon)

ANNA : Zal ik hem bellen?

GABRIELE : Hij praat toch niet met je.

ANNA : En als ik gewoon naar boven ga?

GABRIELE : De deur is op slot.

ANNA : Ik vraag Elizabeth de sleutel.

GABRIELE : Geeft ze niet.

ANNA : Ik schreeuw iets door de deur.

GABRIELE : Je krijgt geen antwoord.

ANNA : Bspottelijk.

GABRIELE : Nooit anders geweest toch? *(ze is opgestaan en naar de openslaande deuren gegaan)* Trouwens, jij met die vreemde flippo daar, da's ook niet normaal. Waarom heeft ie een veer op z'n hoofd?

ANNA : 't Is een Indiaan.

GABRIELE : Ach, wat origineel. We hokken met een Indiaan in de woestijn. *(ze lacht honend)* Je gaat me toch niet vertellen dat je gelukkig bent?

ANNA : Jij dan?

GABRIELE : Schat, sinds ik van je vader gescheiden ben is opluchting het juiste woord. Elke morgen word ik wakker en denk: hoi, daar zijn we van af.

ANNA : Maak dat de kat wijs.

GABRIELE : 't Is zo.

ANNA : *(is naar de telefoon gegaan)* Zal ik 't toch es proberen?

GABRIELE : Haalt niks uit.

ANNA : *(drukt op de intercom)* Hallo? Augustus? *(ze luistert)* Nee, hij gooit hem d'r op.

GABRIELE : Incommunicado. Probeer een postduif.

(ze kijken beiden naar boven)

ANNA : Is er echt iets met z'n hart?

GABRIELE : D'r was altijd al iets met z'n hart. Het sloeg soms jaren niet. Voor mij dan.

ANNA : Hou nou es op met dat eeuwige sarcasme!

GABRIELE : O jee, hebben we dat niet in de woestijn? Dan is 't of het paradijs of 't is er verdomde vervelend.

ANNA : Je bent niet om te harden.

FREDDY : *(komt binnen)* Ze komt er zo aan. Gabriële, kan ik je hiernaast even wat papieren laten zien?

GABRIELE : O jee, krijg ik nu al geen geld meer? Ik sta zo rood als een kreeft

FREDDY : Je excuseert ons, Anna? *(voert Gabriële naar de deur)* Als hij niet meer werkt wordt het een ramp. We móéten gewoon...

(Freddy en Gabriële zijn af, Anna kijkt hen na, zucht. De intercom zoemt. Ze schrikt, neemt op)

ANNA : Augustus? *(luistert even)* Zeg dan iets! *(er komt niets, ze kwakt de hoorn op de haak.)*

Het is even stil. Dan komt door de open deuren Elisabeth op. Ze is ca. 25. Ze draagt een mand met groenten.)

ELIZABETH : Hallo. Jij bent zeker Anna, Dag, Ik ben Elisabeth.

(ze schudden elkaar de hand, wat onwennig)

ANNA : Elisabeth, alsjeblieft, kun jij me nu eindelijk vertellen wat er precies aan de hand is?

ELIZABETH : ik ben bang van niet.

ANNA : Waarom niet?

ELIZABETH : *(ontwikkend)* Het is Augustus z'n zaak.

ANNA : Ik ben z'n dochter, ik heb toch het recht... Denkt hij echt dat hij dood gaat?.

ELIZABETH : Soms.

ANNA : Waarom ben je zo kortaf? Ik heb niks tegen je, waarom zou ik? Mijn moeder misschien.., hoewel, ze was al lang weg voordat jij...

(het is even stil)

ELIZABETH : Freddy vroeg of ik hier wou komen.

ANNA : Ja, Gabriële wil... belachelijk natuurlijk...

ELIZABETH : Wat?

ANNA : Voordat ze er is... mag ik je iets vragen? Begrijp jij eigenlijk iets van m'n vader?

(het is even stil)

ELIZABETH : *(kort)* Nee.

ANNA : Hou je van hem?

(Elizabeth kijkt Anna aan, het is even stil, Gabriële komt op)

GABRIELE : O god, daar heb je die omineuze woorden weer. Hou je van hem? Ze zouden uitgedreven moeten worden met zwavel en pek. Dag, schat. *(ze omhelst Elizabeth)* Gut, kind, wat zie je er slecht uit. Geen wonder. Goed, dan gaan we nu krijgsraad houden, zodra Freddy er is.

ELIZABETH : Krijgsraad..?

GABRIELE : Waarom denk je dat we hier zijn? Niet voor de gezelligheid. We gaan een einde maken aan die onzin daar boven.

ANNA : Wie zegt dat het onzin is?

GABRIELE : Dat zou jij toch moeten weten. *(tegen Elizabeth)* Augustus is altijd goed geweest in het bedenken van onzin. *(tegen Anna)* Weet je nog, toen met die kostuums? *(tegen Elizabeth)* Had hij bedacht dat de 19e eeuw de schuld was van al ons leed. Marx en Freud, je weet wel. Dus moesten we allemaal doen alsof we in de achttiende eeuw leefden. Spinet, kaarslicht, pruiken. Duurde maar twee weken. Toen bevielen hem de broeken niet, te nauw of zoiets. *(ziet*

dat Elizabeth iets wil zeggen) Oké, dit is ernstiger natuurlijk. Toen schreef hij tenminste nog. Ah! (*heft een hand*) Ik zie de blik in je ogen. Geld. Natuurlijk, schat. We leven allemaal van Augustus. Jij. Freddy. Ik. Zelfs Anna krijgt nog altijd haar toelage. Ja toch?

ANNA : (*grimmig*) Ja.

GABRIELE : (*tegen Elizabeth*) Belachelijk natuurlijk. Op haar leeftijd. Nu hokt ze met een roodhuid in de woestijn. Van Augustus z'n geld. Hoe dan ook: van die echte of onechte hartklep, daar hangt ons aller bestaan van af.

ANNA : Gabriële, dat...

GABRIELE : Dat zijn de feiten. Verder kunnen jullie zoveel 'ik hou van je' roepen als je maar wilt. Ik kom hier niet om van Augustus te houden. Ik kom hier omdat ik het verdom om het slachtoffer te zijn van zijn nukken. Duidelijk?

(het is even stil)

ANNA : Ik vind dit erg onaangenaam.

GABRIELE : Wie niet?

ELIZABETH : (*bruusk*) Als jullie me nodig hebben, ik ben in de keuken. (*ze gaat*)

GABRIELE : Goed, praten we zonder jou.

ELIZABETH : (*draait zich om, tegen Anna*) Die Indiaan, komt die niet naar binnen?

ANNA : Misschien later.

ELIZABETH : Moet hij niet iets eten of drinken?

GABRIELE : Waarom begiet je 'm niet?

ELIZABETH : (*negeert haar*) Als hij iets nodig hééft... (*ze gaat af*)

ANNA : Dat had je niet moeten zeggen, van dat geld.

GABRIELE : Ik zeg wat ik denk. Was ik er maar eerder mee begonnen.

ANNA : Ik ben al lang van plan om die toelage op te zeggen.

GABRIELE : Je meent 't.

FREDDY : (*komt op*) Elizabeth gooit met de pannen. Wat heb je tegen d'r gezegd?

GABRIELE : Wat geeft 't? Ze zal ons toch niet verder helpen. Goed, waar beginnen we?

(het is even stil, Anna begint te lachen)

O god, we gaan het leuk vinden.

ANNA : Dit is toch ridicuul! Waar beginnen we? Moet je ons zien. D'r is niets veranderd sinds ik weg ging. Augustus doet weer es iets. En wij staan d'r weer bij zoals altijd. Oké, we kunnen uren praten. Haalt niets uit. Dat weten jullie toch.

GABRIELE : Deze keer is het anders. Dit is een noodsituatie. We moeten, desnoods met geweld...

(de intercom zoemt, ze schrikt, grijpt naar haar hart)

O jee. Alsof ie ons gehoord heeft. *(roept naar boven)* Ja, desnoods met geweld!

ANNA : Wat voor geweld?

GABRIELE : Retorisch geweld, weet ik veel! Neem dat ding nou op!

ANNA : Ik denk er niet aan.

FREDDY : Laat Elizabeth dat maar doen.

GABRIELE : Lafaards. *(neemt op)* Hallo, Augustus, vind je niet dat 't wel genoeg is zo? *(kijkt naar de hoorn)* Pang, neergelegd. *(roept naar boven)* Als je denkt dat je zo van me af komt, hah!

ELIZABETH : *(komt op)* Was dat Augustus?

GABRIELE : *(geeft haar de hoorn)* Zeg hem dat ik hem absoluut moet spreken. Ik eis dat.

ELIZABETH : *(pakt de hoorn, negeert Gabriële)* Hallo? *(luistert)* Oké. Ik zal 't zeggen. *(ze legt neer)*

(het is even stil)

GABRIELE : Wat moet je zeggen?

ELIZABETH : Hij vraagt of Anna boven komt.

(het is even stil)

ANNA : Ik?

GABRIELE : Wat?!

FREDDY : Anna?

GABRIELE : Onmogelijk. Als er iemand met hem praat ben ik dat.

(Elizabeth kijkt haar alleen maar aan)

O god. De waakhond. Als ik naar boven ga bijt je in m'n kuiten.

ELIZABETH : Augustus wil...

GABRIELE : ... is wet. Dat liedje kennen we...

FREDDY : Alsjeblieft, Gabriële, laten we blij zijn dat iemand...

ELIZABETH : *(tegen Anna)* Ga je mee?

GABRIELE : Nou goed, oké, misschien is het inderdaad nuttig als... Ik praat ook al wartaal. Alsof Anna een deuk kan slaan in dat rotsblok.

ELIZABETH : Zullen we?

GABRIELE : Halt. We moeten haar eerst informeren. Ze weet nog van niks.

FREDDY : Ja, dat denk ik ook.

ANNA : Ik zou ook liever eerst precies willen weten...

(het is even stil)

ELIZABETH : *(kort)* Ik wacht op je in de keuken. *(ze gaat)*

GABRIELE : *(haar nakijkend)* Wat een onhartelijk type. Zal Augustus nog moeite kosten om fijn te malen. Des te beter. Goed, Freddy, begin bij het begin.

FREDDY : Ik vind dit echt vreselijk.

GABRIELE : Gewoon vertellen.

FREDDY : Ik kom dus... ik kom elke week, dat weet je... ik kom dus aan, ik parkeer, ik stap uit...

GABRIELE : Maak er geen film van.

FREDDY : Dat is dus precies acht weken geleden... ik kijk omhoog... Augustus staat achter het raam van zijn werkkamer... hij ziet me... ik zwaai... ik doe dit... *(hij spreidt zijn armen)*

GABRIELE : 't Is wel goed, Freddy.

FREDDY : Ik hou van Augustus! Ik ben blij als ik hem zie! Hij staat daar. Geen enkele

uitdrukking op z'n gezicht. Hij draait zich om en gaat weg van het raam. Dat... dat is de laatste keer dat ik hem gezien heb. *(hij is ontroerd)*

GABRIELE : Stel je niet aan. *(tegen Anna)* Goed, ik kom twee weken later, ik zat weer es in Venetië, enfin, ik bel aan, Elizabeth verschijnt, ik had het hele wezen nog nooit eerder gezien. Ik zeg: 'Ik ben Gabriële, ik moet Augustus spreken.' Ze werpt die koele blik, je weet wel. 'Onmogelijk,' zegt ze. Ik veeg d'r opzij, ik ga naar boven. Ik roep: 'Augustus!' De deur is op slot. Ik rammel er op, ik brul 'Augustus! Is het afgelopen met die onzin! Doe open!' Ik kijk om, ik denk: Elizabeth stormt nu als een furie de trap op. Niets. Ik schreeuw nog wat beledigingen, geen enkel geluid. Ik raak uitgeput, Venetië was heel erg druk, ik ga naar beneden. Elizabeth heeft thee gezet. Zit daar, koel, keurig, theepot in de hand. 'Wil je thee, Gabriële?' Ik sta perplex. Heel even maar natuurlijk. 'Wat is er met Augustus?' roep ik. Die zin is dus sindsdien vijfduizend keer gevallen. 'Ik weet het niet,' zegt ze. Verder hebben we nooit meer iets uit haar gekregen.

FREDDY : Behalve dat hij niet meer schrijft.

GABRIELE : En je weet het hé? Net Balzac, altijd maar een pennenlengte vóór op het bankroet.

FREDDY : Was al aangekondigd, die roman.

GABRIELE : Heb je het nieuwe tuinhuis gezien? Ça coute, chérie.

FREDDY : De belastingen...

GABRIELE : 't Is een ramp. Voor ons allemaal.

(het is even stil)

ANNA : Daar word ik dus ook niets wijzer van.

GABRIELE : Geeft niet. Als je d'r maar hard tegenaan gaat. Net als bij een kapotte wasmachine, moet je een trap tegenaan geven, loopt ie weer. Hard. Hoe kun je ons dit aandoen enzovoort. Hard. Kijk me nou niet aan alsof ik gek ben. Het gesticht is boven.

FREDDY : Vraag vooral naar het boek. Misschien schrijft hij stiekum.

GABRIELE : Het belangrijkste: zorg dat hij met mij praat. Ik boor dwars door hem heen.

FREDDY : *(rukt papieren tevoorschijn)* Kun je dit meenemen? Een overzicht van zijn financiële situatie...

GABRIELE : Goed begrepen? Hard.

(het is even stil)

ANNA : Als ik Augustus was bleef ik ook boven. *(ze draait zich om en gaat de kamer uit)*

GABRIELE : *(roept haar na)* Voila. Dat is de toon. Prima!

(Freddy schudt z'n hoofd)

En doe jij niet zo pathetisch. Erg overtuigend ben je niet.

(Freddy werpt een blik)

Als we toch dat werkwoord willen vervoegen: niemand houdt echt van Augustus.

FREDDY : *(geschokt)* Gabriële!

GABRIELE : *(maakt een gebaar)* Jij?

(ze kijken elkaar aan)

Derde scène

(Werkkamer. Een boekenwand. Bureau. Stoel. Een veldbed. Platenspeler. Een plaat staat op. Strijkkwartet. Augustus ligt, handen achter het hoofd, op het veldbed. Hij is 50 of ouder, heeft pyjama en ochtendjas aan, misschien een kimono. Hij kijkt naar het plafond. Er wordt geklopt. Augustus staat op. Ordent zijn haar. Zijn kleren. Gaat naar de deur)

AUGUSTUS : Ja?

STEM VAN ANNA : Anna.

AUGUSTUS : *(draait de sleutel om, schuift een ketting weg. Opent de deur een beetje. Kijkt.)* Ja. *(Hij laat Anna binnen. Sluit de deur weer snel achter haar, ketting er op, sleutel om.)*

(Anna is doorgelopen en draait zich om. Augustus staat bij de deur. Ze kijken elkaar aan)

Dag Anna. Kus je vader.

(ze komen naar elkaar toe. Hij kust haar. Houdt haar op armslengte van zich af)

Je ziet er prima uit.

ANNA : Jij ook.

AUGUSTUS : Goeie reis gehad?

ANNA : Gaat wel.

AUGUSTUS : Mooi. *(laat haar los)* Gaat toch niets boven, hé? Vier mensen, volkomen verschillend, toch perfecte harmonie. Kom je in het werkelijke leven weinig tegen.

ANNA : Waar heb je 't over? Oh, dat strijkkwartet.

AUGUSTUS : *(gaat naar de platenspeler)* Prachtig. Vind je niet?

ANNA : Ja.

(het is even stil, de muziek golft. Augustus zet de plaat af)

AUGUSTUS : Oké. Tot zover was het een heel aangenaam, relaxed gesprek, dacht je niet? Dat was de vorige keer wel even anders.

ANNA : Ja.

AUGUSTUS : Iets van je oude nukkigheid heb je nog.

ANNA : Vind je 't gek?

AUGUSTUS : Nee hoor.

(het is even stil)

Hoe is 't met je?

ANNA : Goed.

AUGUSTUS : Weet je 't zeker?

ANNA : Hoe is 't met jou?

AUGUSTUS : Jij eerst. Daarom heb ik je boven laten komen. Wou weten hoe 't met je was na al die jaren.

(het is even stil)

ANNA : Dat is veel te gecompliceerd.

AUGUSTUS : Welnee.

ANNA : Zeven jaar is niet niks.

AUGUSTUS : Ach, de lijn is toch duidelijk.

ANNA : O ja?

AUGUSTUS : Tuurlijk. Je verliet hier het huis met die Bobbie...

ANNA : Robbie.

AUGUSTUS : Hij speelde fluit en voor onschuld. Pakte op Ibiza jouw travellers cheques en verdween met een portie geestverruimend gras naar koekoekkoekland.

ANNA : Bekend.

AUGUSTUS : Jij gaat naar New York. De gebruikelijke alcoholische acteur. Toen naar Montana. Onbespoten commune met de gebruikelijke Vietnam-veteraan. San Francisco. IJle lucht en de gebruikelijke Zen-boeddhist. Toen... Enfin, wat is er gecompliceerd aan? Je zocht de juiste man en de juiste levensbeschouwing. Nu zit je alweer twee jaar in de woestijn met een - wat was het ook weer? - met een Indiaan. Nou, dan weet ik het wel.

ANNA : O ja?

AUGUSTUS : Ja. Je zit daar in het hete zand en je denkt: is dit het nou? En je twijfelt.

ANNA : Waarom zou ik?

AUGUSTUS : Ik zie 't aan je.

ANNA : Twijfel jij nooit?

AUGUSTUS : Niet meer.